

www.galarna.si

Suzanne Enoch: *Something Sinfull*

Prevod: Irma Kukovič

Copyright © 2005 by Suzanne Enoch

*Published by arrangement with Avon Books, an imprint of
HarperCollins Publishers.*

© za Slovenijo: Hiša knjig, Založba KMŠ 2017

Vse pravice pridržane.

*Brez predhodnega pisnega dovoljenja je prepovedano uprizarjanje,
reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem, javna
priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali
njegovih delov v kakršnemkoli obsegu ali postopku, vključno s
fotokopiranjem, tiskanjem, javnim interaktivnim dostopom ali
shranitvijo v elektronski obliki.*

Slika na naslovnici: Period Images, Shutterstocks

Distribucija: Avrora AS d. o. o.,

p. p. 168, 4290 Tržič

Tel. +386 (0)59 932 107

www.galarna.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Univerzitetna knjižnica Maribor

821.111(73)-311.2

ENOCH, Suzanne

Nekaj pregrešnega / Suzanne Enoch ; prevod Irma
Kukovič. - 1. izd. - Maribor : Hiša knjig, Založba KMŠ, 2017.

- (Družina Griffin ; knj. 3)

250 izv. - Prevod dela: Something sinfull

ISBN 978-961-7015-06-5 (trda vezava)

COBISS.SI-ID 90850561

Suzanne Enoch

NEKAJ PREGREŠNEGA

Družina Griffin – 3. knjiga

Prevod:

Irma Kukovič

Sestri Nancy, ki je z menoj v Angliji preživela dva tedna, ne da bi se pritoževala ali bi ji bilo odveč, da sem obiskala vsako knjigarno med Salisburyjem in Londonom.

Prvo poglavje

»Caine, kje za vraga so moji škornji?« Charlemagne Griffin se je sklonil, da je pogledal pod posteljo, dvignil odeje in se zastrmel v mračen prostor. S prsti se je dotaknil knjige, ne pa škornjev.

»Na poti k vam so, milord,« je odvrnil sluga z nekoliko irskim naglasom in z zgroženim pogledom, ko je videl svojega gospodarja stikati po spalnici. »Nekaj težav smo imeli z odstranjevanjem blata, ki ste ga prinesli iz Tattersalla.«

Charlemagne se je zravnal in si otrkal prah s hlač. Obrnil je knjigo, ki jo je našel, da je pogledal naslovnico. *Sto dni v Rimu*. Tukaj je torej pustil to presneto reč. »Reci jim, naj pohitijo,« je rekel zamišljeno, sedel na vogal postelje in odprl knjigo. »Nočem, da me dražijo, da se nisem sposoben obleči prej kot ženska.«

Caine se je priklonil, potem pa se zadensko pomikal proti vratom. »Tako, milord.«

Ravno ko se je Charlemagne ponovno seznanjal s sedemintridesetim dnevno pustolovčevim raziskovanjem Rima, je potrkal na vrata. »Vstopi,« je rekel in dvignil pogled s knjige.

Mlajši brat Zachary je stopil v sobo. »Na zabavo ne moreš v nogavicah, Shay.«

»Hvala ti. Brez tebe bi bil izvrženec družbe.«

Zach je prikimal. »Vesel sem, da si to spoznal.« Prišel je bliže. »Govori se, da si bil danes zelo zaposlen.«

»Je to način, s katerim želiš povedati, da si slišal, da sem kupil Dooleyjevega lovskega konja?«

»Aha. Tako, ko sem v klubu White's srečal Dooleyja in je bil praktično v solzah, ker si je dovolil, da je konja prodal po tako nizki ceni, sem vedel, da si ga zagotovo kupil ti.«

Charlemagne se je nasmehnil. »Tudi sam priznam, da je bila dobra cena.«

»Torej mi izdaj skrivnost. Ali uporabljaš čarovnijo, da uročiš nasprotnike? Nobenega drugega razloga se ne morem spomniti, da bi sicer zelo razumen možki prodal celo luno za palico in pokvarjeno kolo.«

»Nič si ne bi mogel pomagati z luno.«

Sluga je popraskal po vratih in jih odprl. »Vaši škornji, milord. Čisti so kot novi.«

Charlemagne se je nasmehnil prek glave sluge, ki je pokleknil pred njim, da bi mu pomagal obuti škornje. »Ker pa si že spraševal, Zach, je skrivnost v potrpežljivosti. Potrpežljivosti in pozornosti. Nič kaj dobrega ne stori človek, ki ima lovskega konja, če ne zmore izplačati plač v svojem gospodinjstvu.«

»To zveni malo brezsrčno.«

»Zato temu rečemo posel in ne užitek.« Charlemagne je vstal in potisnil levo nogo v škorenj. »Poleg tega pa ta dan moja tarča ni bil samo Dooleyjev lovski konj. Jaz ...«

»Za božjo voljo,« ga je prekinil Zachary in stopil skupaj z njim skozi vrata ter proti stopnicam, »odhajamo na zabavo. Ne želim si skrivoma ogledovati gostov in se spraševati, koliko si jih ta dan pritisnil ob zid.«

»Dobro,« je odgovoril Charlemagne z rahlim mrščenjem, nekako presenečen, da je Zacharyju s takšnim odporom do posla uspelo preživeti toliko časa, da se je poročil. »Od tebe ne pričakujem, da boš razumel vse podrobnosti poslovne kupčije.«

»Dobro. Potem vse to pojasni nekomu, ki je pametnejši od mene.«

»Tega nisem tako mislil.«

Iz hrupa ob vznožju stopnic se je slišalo, da je prispel preostanek Griffinnovega klana. V zadnjem letu se je njihova družina povečala za dva člana – Eleanorinega soproga, Valentina Corbetta, markiza Deverilla; in Zacharyjevo ženo, Caroline. Četudi je bil zelo vesel za sestro in brata, bi bil včasih Charlemagne rade volje brez takšnega kaosa.

»Tukaj si, Shay,« je rekla Eleanor, stopila naprej in ga poljubila na lice.

»Ljubka si, Nell, pa ti tudi, Caroline.« S pogledom je poiskal Sebastiana, vojvodo Melbourn. Njihov najstarejši brat, Seb, je bil edini, ki je z njim delil naklonjenost za posel. Vojvoda je skupaj z Valentinom stal med vrati v pisarno. Charlemagne se jima je pridružil. »Kako je potekal sestanek z Liverpoolom?« je vprašal.

»Obetavno,« je odgovoril vojvoda. »Mislim, da je končno prišel do spoznanja, da ponos ni razlog, da ne posluješ s kolonijami.«

»Morda ponos ni razlog, toda še težje je premagati pomanjkanje domišljije,« se je vmešal Charlemagne.

»Temu ne bom oporekal. Kako je šlo danes pri tvojem poslu?«

Zachary je stopil za Shaya in ga udaril po rami. »Dooley se je zaradi njega zjokal. To sem videl na lastne oči.«

Kakorkoli zadovoljujoče je bilo kupiti dobrega lovskega konja za veliko manj, kot je bil vreden, je bil njegov drugi opravek tega dne veliko zanimivejši in z veliko več različnimi možnostmi. Charlemagne je potlačil mrščenje. »Dooleyju ni bilo treba sprejeti moje ponudbe. Kar se tiče pa mojega pogovora s ...«

»Ti je Valentine povedal novico?« se je vmešal Melbourne.

»Novica je težko samo Valentinova,« je rekla Eleanor in stopila naprej, da je prijela moža za roko.

Zachary je zavriskal in potolkel Valentina po hrbtu. »Ti stari pes. Če se samo spomnim, da si že ob misli na poroko cvilil kot mala punčka.«

»In zdaj je videti, da se množim. Nadvse čudnih dvanajst mesecev je za mano,« se je strinjal markiz in spustil glavo, da je poljubil Eleanor. »Vesel sem, da jih nisem zamudil.«

»Mm, tudi jaz sem,« je odvrnila med smehom.

Charlemagne je stopil korak nazaj, ko so se naokoli začele čestitke. Še en družinski član. Otrok ne bo nosil Griffinnovega imena, bo pa Griffinnovo kri, kot jo bo tudi sedemletna Melbournova hči Penelope. In sodeč

po izrazu na Carolininem obrazu, karkoli je že rekla o tem, da nima časa za družinsko življenje, je ta misel očitno tudi njej hodila po glavi. Dobro. Več kot jih bo, bolj veselo bo, je pomislil.

Pogovor se je zasukal k izbiri otroških imen, za katera je bil Valentine pripravljen sprejemati podkupnine, in Charlemagne se je premaknil k vhodnim vratom. »Čez dvajset minut bi se moral sestati s Shipleyjem,« je rekel z nizkim glasom, ko mu je sluga Stanton ponudil klobuk in rokavice. »Ne bom prekinjal njihovega veselja, toda če me bo kdo pogrešal, jim povej, da sem odšel že naprej na zabavo.«

Stanton je prikimal. »Zelo dobro, milord.«

Med sprednjimi stebri ga je pozdravil hladen in miren večerni veter, in Charlemagne se je ustavil na plitvih granitnih stopnicah ter globoko vdihnil zrak. Tri kočije so čakale svoje potnike in stopil je k prvi. »Pojdimo,« je rekel in splezal vanjo.

Priznal si je, da je bil malo jezen, ker ga je Melbourne prekinil med pojasnjevanjem popoldanskih poslovnih obveznosti, še zlasti ker je bil brat tisti, ki ga je po njih povprašal. Ah, pa kaj potem. Pri osemindvajsetih letih je komaj potreboval dovoljenje ali potrditev svojih sposobnosti od kogarkoli – čeprav bi bilo nekoliko odobravanja zelo dobrodošlo. Otroci so

očitno preglasovali skoraj vse, le zmage na derbiju ne. Charlemagne se je nasmehnil, ko je iz žepa potegnil cigaro in jo prižgal na laterni v kočiji. Prav res vse. Sam pa je bolj cenil dobra pogajanja.

Sluga Bristonovih ga je napovedal takoj, ko je stopil v dvorano, in Charlemagna je v trenutku obkrožila množica gostov. Ko se je končno prebil do mize z okrepcilnimi pijačami na nasprotni strani prostora, se je med potjo že vpisal na plesne kartončke treh deklet, prestavil sestanek s kosilom z lordom Shipleyjem in lordom Polkom na naslednji dan in premierju Liverpoolu podaril dve svoji najboljši ameriški cigari. To bo morda pripomoglo, da bo bolje razumel Charlemagnov pogled na trgovanje in obdavčitve.

Pogledal je proti vratom, pomignil za kozarec bordojca in opazil, da preostanek Griffinovega klana še vedno ni prispel. Sebastian bo najverjetneje besen, ker je eden od članov družine pobegnil iz hiše, toda Charlemagne je bil prepričan, da lahko samski moški prenese le toliko domačih novic.

Nekdo ga je zagrabil za komolec in skoraj bi polil bordojca. Starejšega brata se je držal ugled nekakšnega bralca misli, vendar bi se težko pojavil kar iz nič. Vsaj mislil je tako. Ko se je Charlemagne obrnil, se je nasmehnil in njegova radovednost se je spremenila

v slabo voljo. To je bilo še slabše, kot da bi se moral soočiti z besnim Sebastianom. »Harkley,« je rekel in segel, da je stresel roko zajetnega gentlemana pred seboj. »Mislil sem, da si še vedno v Madridu.«

Vikont je raztegnil obraz, lica so se mu zatresla. »Preveč prekletega govora o Bonapartu. Vrnil sem se nazaj, da spet okusim malo preklete civilizacije.«

»Bojim se, da boš odkril, da se tudi tu pogovori odvijajo pretežno okoli Bonaparta,« je odvrnil Charlemagne.

»Je tvoj brat kje tukaj?«

»Melbourne? Ni še prispel.« Hm. Liverpool ni maral Harkleyja in v tem trenutku je Sebastian nujno potreboval premierjevo sodelovanje. Charlemagne je hitro razmišljal, potem pa se boleče nasmehnil. »Ko se bo pojavil, bi bilo morda bolje, če bi se mu izognil. Nekaj zadnjih dni ima kisel obraz. Nestrinjanja pri carinskih dajatvah, spet nova vojna v kolonijah. Večinoma neprijetnosti, vendar še vedno lahko pride do prelivanja krvi in izgube življenj.«

Harkley mu je nazdravil s kozarcem vina. »Hvala za opozorilo. Zagotovo si ne želim, da bi njegova visokost renčala name, še preden ga utegnem pozdraviti.«

»Me veseli, da sem lahko pomagal. Ti ...«

Pred mizo z okrepčilnimi pijačami je poblisnila živahna barva in pritegnila njegov pogled. Karkoli je že želel povedati, je pozabil. Tam je stala boginja in odgriznila košček kandirane pomaranče. Ne, ni bila boginja, je čez trenutek spoznal Charlemagne. Zanesljivo je bila ženska iz mesa in krvi. Strela ga je iz zadnjega dela možganov prestrelila v mednožje. Ljubi bog.

»... kdo si lahko toliko privošči, da bo brez partnerja vložil nekaj dodatnega kapitala?« je govoril Harkley.

Charlemagne mu je potisnil v roko napol prazen kozarec bordojsca. »Oprosti mi.«

V nekaj korakih je stal ob koncu mize, nasproti nje. Kot noč črni lasje so bili v lepi pričeski oviti okoli glave in se končali v čopu, ki ga je podaljševal dolg, ozek žarek zlata, ki je tekkel po njenem vitkem hrbtu. Zlato se je svetilo na njenih vekah in nežno lesketanje se je odbijalo od okraskov v obliki drobnih kroglic vzdolž cele njene temno rdeče obleke. Oči, zelene kot smaragdi, so ga sprva ošinile, potem pa se počasi vrnile nazaj k njemu.

Umiri se, fant, si je ukazal in nekoliko nagnil glavo.

Še nikoli prej je ni bilo na nobenem londonskem družabnem srečanju. To je vedel, saj se je večinoma

vseh udeležil. Če bi se kjerkoli prikazala, bi jo opazil. In če bi jo opazil, bi si jo zapomnil.

»Strmite,« je rekla z nekoliko eksotičnim naglasom, prikritim s spodobno angleščino.

»Da, tako je videti,« je odgovoril. Ne samo njen glas, prav vsa je bila skoraj otipljivo eksotična, tuja in vznemirljiva. Vsi okrasni pridevki, kot so ‚boginja‘ ali ‚Afrodita‘ ali ‚Venera‘, so poleteli skozi njegove misli, vendar jih je prav hitro odrinil. Najverjetneje so jo vsi obsipavali s poezijo in laskanjem, vendar to ni bil njegov stil. Dobiti, kar si je poželed – in ukreniti vse potrebno, da je to dosegel – *to* pa je bil njegov stil. »Charlemagne Griffin.«

Privzdignila je obrv. »‘Charlemagne’?«

Všeč mu je bil način, kako je izgovorila njegovo ime. Potlačil je še en drget mišic, obkrožil mizo, se ustavil neposredno pred njo in ji medtem odgovoril: »Zamisel moje matere. Oče je starejšega brata poimenoval po sebi in svojem lastnem očetu, in zato se je odločila, da jaz ne bi smel nositi družinskega imena, temveč slavnega. Prijatelji mi rečejo Shay.« Stopil je še korak bliže, segel po njeni roki in se z mehкими ustnicami dotaknil njenih členkov. »In kdo ste vi?«

Ob teh besedah je trepnila z očmi in se ozrla naokoli, kot da je na nekaj pozabila. Je bila že obljubljena? Jo je

kakšen lord pripeljal iz tujine in je drugi še niso imeli niti priložnosti spoznati? Sam se je imel za dobrega poznavalca londonskih žensk in zato ga je to razdražilo in malo pojezilo. Tiho je čakal, da bo naredila naslednji korak. Če je bila že komu obljubljena, je bil pripravljen mrziti njenega zaročenca, vendar pa ni hodil v zelje. Nikoli.

Spet se je obrnila k njemu. »Ali naju ne bi moral predstaviti skupni znanec?«

Vsaj ni uporabila besede ‚zaročenec‘. Charlemagne se je zdrznil in nepopustljivo kljuboval zamisli, da bi v pogovor pritegnila *kogarkoli* tretjega. »Pri vseh spletkah, ki se dogajajo, dvomim, da bo pomembno, da sva se predstavila sama. Prosim, povejte mi svoje ime.«

Ugriznila se je v spodnjo ustnico in videti je bilo, kot da mu ne verjame. »Mati me je posvarila pred moškimi, kot ste vi, ki so zelo drzni in prepričani vase, pa tudi vseeno jim je za damin ugled.«

Zdelo se je, da je dražila. »Povejte mi ime svoje matere,« je odvrnil. »Da dobim vsaj namig, kdo ste vi.«

»Dobro,« je rekla z nasmeškom, ki bi lahko stopil tudi kip. »Priimek moje matere je Carlisle, markiza Hanover.«

Tokrat se je namrščil Charlemagne. Poznal je angleško plemstvo; s svojimi družinskimi zvezami je

bilo to nujno, in dvomil je, da obstaja kakšen plemič, ki ga ne pozna. »Markiz Hanover je pred več kot letom dni umrl. Samski.«

Zapeljivka je prikimala. »Moj oče, Howard, je bil njegov mlajši brat.«

Zdaj so stvari dobivale smisel. »Vaš oče je živel v Indiji.«

»Kot sva tudi midve z materjo. Šele deset dni smo v Londonu.«

Ni se motil o tem, da je bila eksotična in ni bila tako samo videti. Ni se mogel upreti, da se ne bi s prsti dotaknil okraska v obliki kroglice na ramenu njene obleke. Lahko bi prisegel, da jo je obdajal vonj po cimetu. »Kaj res? Samo deset dni?«

Temno obrobljene oči so se spogledale z njegovimi. »Deset dni. Šele odprli smo hišo in priznati moram, da ne poznam žive duše.«

Dobro. Zdaj ima nekolikšno prednost. »Lahko bi se štel za vašega znanca, če bi mi povedali svoje ime,« je predlagal z nizkim glasom.

Pogledala ga je skozi temne, goste trepalnice. »Dobro torej. Sarala. Sarala Anne Carlisle.«

Charlemagne je globoko vdihnil, vsrkaval podatek. »‘Sarala’?«

»Očetova zamisel. Mati je bila mnenja, da je preveč domorodno, vendar nista nikoli pričakovala, da bomo zapustili Delhi.«

»Sarala,« je ponovil in okušal način, kako se mu je ime valjalo po jeziku. Že samo glas mu je spodbudil podobe živobarvnih sarijev, aromatičnega karija in golih, nasladnih noči. »Lady Sarala. Ustreza vam.«

»Hm. Kot tudi sama začnjam verjeti, da vam ustreza ‚Charlemagne‘. Zelo ste samozavestni, kajne?«

Shay je dvignil obrv. Očitno se ji ni niti sanjalo, s kom se pogovarja. »Nisem prepričan, če je to pohvala, čeprav bi nekaterim članom moje družine lahko bilo všeč.« Zahehetal se je. »Še zlasti mojemu bratu.«

»Tistemu s tradicionalnim družinskim imenom. Le kdo bi to lahko bil? Sama sem vam povedala o preteklosti svoje družine. Edino pravično je, da tudi vi razkrijete svojo.«

Nekoliko je okleval. Charlemagne ni imel prav nič proti, da je bil drugi sin in morebitni dedič Melbournovega naslova. Toda če bi lady Sarala Carlisle izvedela za njegovo poreklo, morda z njim ne bi govorila tako sproščeno.

»Dajte no. Nikar ne recite, da ste krojač, ki je zamaskiran v plemiča,« se je pošalila lady Sarala.

»Seveda ne.« Orkester je pričel igrati valček in spet jo je prijel za roko ter si jo položil na temno moder rokav svojega elegantnega suknjiča. »Povedal vam bom med plesom.«

»Zelo ste drzni. Kaj, če sem ta ples obljubila nekemu drugemu?«

Pogledal jo je navzdol. »Niste ga.«

»In to veste zato, ker ...«

»Zato, ker v Londonu ne poznate žive duše. Sami ste tako rekli.« Torej ni imela najostrejšega uma. Nekaj na njej pa je v njem zbuvalo misli na tople noči in mehke rjuhe.

»Nisem prepričana, če je to spodobno.«

»Je,« je odgovoril in jo potegnil bliže. Katerikoli že nenavadni občutki so ga obšli ta večer, je v njih nameraval uživati. Charlemagne je z roko zdrnil okoli njenega ozkega pasu – in se ustavil, ko ga je na ramo težko pritisnila roka.

»Zased...« je začel, potem pa pogledal nazaj. »Oh, ti si.«

Sebastian je pogledoval od njega do lady Sarale in spet nazaj. »Kaj je narobe?«

Charlemagne se je trudil odmisлити notranji boj med tem, ali je imel Melbourne samo neverjeten ali neznosen občutek za čas.